

Sygn. akt VII U 50/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. w Warszawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 30 listopada 2018 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od odwołującego A. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 50/19

UZASADNIENIE

A. W. w dniu 4 stycznia 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 30 listopada 2018r., znak: (...)odmawiającej prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z ustaleniem organu rentowego, iż nie spełnia on warunków do przeliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po przejściu na emeryturę wcześniejszą, którą przyznano mu od dnia 31 lipca 2007 r. według starego systemu emerytalnego, podlegał bowiem ubezpieczeniom społecznym przez co najmniej 30 miesięcy. Podkreślił, że w decyzji z dnia 9 marca 2018 r. organ rentowy poinformował go o tym, że przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia nastąpi w terminie późniejszym. W dniu 3 grudnia 2018 r. otrzymał natomiast decyzję odmowną, w której organ rentowy poinformował go, że nie posiada on prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, ponieważ zarówno wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony od wynagrodzenia uzyskanego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, tj. 2008-2017, wynoszący 55,30%, jak i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1975-2009, wynoszący 196,06% jest niższy od dotychczasowego, który został ustalony z okresu od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., a który wynosi 238,33%. Ubezpieczony

stwierdził, iż w związku z tym, że po uzyskaniu prawa do emerytury w 2007 r. podlegał ubezpieczeniom społecznym przez co najmniej 30 miesięcy, okres ten powinien zostać zaliczony do okresu składkowego, od którego zależy wysokość świadczenia. W konkluzji odwołania, ubezpieczony zwrócił się więc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do przeliczenia świadczenia emerytalnego na podstawie przepisu art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 39 ze zm.) (odwołanie z dnia 4 stycznia 2019 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie przepisu art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony A. W. ma ustalone prawo do emerytury wcześniejszej od dnia 6 sierpnia 2007 r. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Następnie decyzją z dnia 15 lipca 2014 r., znak: (...) przyznał na jego rzecz prawo do emerytury w oparciu o treść art. 27 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy podkreślił, że zgodnie z treścią przepisu art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, wysokość emerytury, za podstawę wymiaru której, wnioskodawca wskazał podstawę wymiaru dotychczas pobieranego świadczenia oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru dotychczasowego świadczenia, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Z ust. 4 tego przepisu wynika natomiast, że przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Organ rentowy dodał, że w decyzji z dnia 15 lipca 2014 r. podstawa wymiaru świadczenia została ustalona w myśl art. 21 ust. 2 pkt. 1 powołanej ustawy z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do świadczenia. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 11 stycznia 2019 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. W., ur. (...) jest z zawodu inżynierem inżynierii środowiska w zakresie projektowania i instalowania urządzeń gazowych oraz sieci energetycznych w sferze komunalnej i przemysłowej. W okresach od dnia 12 września 1972 r. do dnia 17 maja 1987 r. i od dnia 6 czerwca 1987 r. do dnia 31 lipca 1988 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) Państwowe w W. na stanowisku zastępcy naczelnika. W okresie od dnia 1 sierpnia 1988 r. do dnia 31 października 1988 r. ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim i pobierał zasiłek chorobowy. Następnie w okresie od dnia 1 grudnia 1988 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. A. W. pracował w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku kierownika zespołu robót, a od dnia 2 stycznia 1990 r. do dnia 30 listopada 1990 r. był zatrudniony w firmie (...) S.A. w W. na stanowisku kierownika zespołu. W okresie od dnia 1 grudnia 1990 r. do dnia 30 czerwca 1995 r. ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie instalacji elektrycznych, stolarstwa i usług budowlanych, natomiast w okresie od dnia 15 marca 1996 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. świadczył pracę na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu (...) na stanowisku kierowcy w wymiarze ¼ etatu. Jednocześnie od dnia 1 lipca 1995 r. do dnia 31 lipca 2009 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku Kierownika Oddziału (zaświadczenie z dnia 13 sierpnia 2002 r. k. 7, świadectwo pracy z dnia 23 maja 1995 r. k. 9, zaświadczenie z dnia 3 grudnia 2004 r. k. 11, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 13-15, świadectwo pracy z dnia 18 października 2004 r. k. 17, świadectwo pracy z dnia 26 maja 1995 r. k. 19, zaświadczenie z dnia 9 lipca 2007 r. k. 21, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 23-27, świadectwo pracy k. 71 tom I a.r.).

W dniu 20 lipca 2007 r. ubezpieczony A. W. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Organ rentowy decyzją z dnia 31 lipca 2007 r., znak: (...) (...) przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia emerytalnego od dnia 6 sierpnia 2007 r., tj. od nabycia uprawnień do pobierania świadczenia emerytalnego. Jednocześnie wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia. Wyliczony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 223,70% i wynikał z przyjęcia do ustalenia podstawy wymiaru wynagrodzenia z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1997 r. do grudnia 2006 r. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika

wysokości podstawy wymiaru 223,70% i kwoty bazowej 2.059,92 zł, co dało kwotę w wysokości 4.608,04 zł. Wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 2.392,43. W kolejnych latach świadczenie podlegało stosownym waloryzacji i przeliczeniom w oparciu o kolejne przedkładane przez ubezpieczonego dokumenty dotyczące przebytych przez niego okresów zatrudnienia (wniosek z dnia 20 lipca 2007 r. k 1-3, decyzja z dnia 31 lipca 2007 r., znak: E (...) k. 37-38 i nast. k. 59-65, k. 81-90, k. 103-112 tom I a.r.)

Po uzyskaniu świadczenia emerytalnego, w okresie od dnia 1 lipca 1995 r. do dnia 31 lipca 2009 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku Kierownika Oddziału. Następnie w okresie od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia 2 stycznia 2018 r. ubezpieczony był zatrudniony w firmie (...) Technika Energetyczna z siedziba w N. na stanowisku kosztorysanta, co spowodowało doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych. W uwzględnieniu złożonego przez ubezpieczonego w dniu 9 czerwca 2014 r. wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 15 lipca 2014 r. decyzję, znak: (...) przeliczając podstawę wymiaru świadczenia i do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 37 lat i 8 dni okresów składkowych oraz 6 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych. Na mocy powyżej decyzji organ rentowy ustalił prawo do emerytury z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do świadczenia. Po zmianie stażu pracy, wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 3.747,39 zł. Od powyższej decyzji, ubezpieczony złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Sprawa była prowadzona pod sygn. akt VII U 1789/14, jednak na mocy postanowienia z dnia 16 kwietnia 2015 r. postępowanie zostało umorzone (świadczenie pracy z dnia 31 lipca 2009 r. k. 71, zaświadczenie z dnia 2 stycznia 2018 r. tom I a.r., wniosek z dnia 9 czerwca 2014 r. k. 1, decyzja z dnia 15 lipca 2014 r., znak: (...) k. 6-7, postanowienie z dnia 16 kwietnia 2015 r. nienumerowana dokumentacja zgromadzona w tomie II a.r.).

W dniu 3 stycznia 2018r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przeliczenie emerytury według nowych zasad i ustalenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej także w części stażowej. Decyzją z dnia 30 listopada 2018 r., znak: (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazując, że zarówno wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony od wynagrodzenia uzyskanego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, tj. 2008-2017, wynoszący 55,30%, jak i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1975-2009, wynoszący 196,06% jest niższy od dotychczasowego, który został ustalony z okresu od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., a który wynosi 238,33%. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył przy tym, że w rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności określone w art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS umożliwiające dokonanie przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia w sytuacji, gdy nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy od poprzedniego. Stwierdził także, że wcześniejszą decyzją z dnia 15 lipca 2014 r. znak: (...) ustalił prawo do emerytury z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do świadczenia emerytalnego z uwagi na podleganie przez okres wynoszący co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu po przyznaniu poprzedniego świadczenia. Dokonał także korekty w zakresie błędnie ustalonego ogólnego stażu pracy ubezpieczonego, uwzględniając 37 lat i 8 dni okresów składkowych oraz 6 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 listopada 2018 r., znak: (...)- nienumerowana dokumentacja zgromadzona w tomie I a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 30 listopada 2018 r., ubezpieczony A. W. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 4 stycznia 2019 r. k. 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, aktach sprawy o sygn. VII U 1789/14 i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 listopada 2018 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 39 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje. Jednocześnie przepis art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że emerytura wynosi: 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych, z uwzględnieniem przepisu art. 55. Wskazane wyżej 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19 to tzw. część socjalna, co sugeruje, że zastrzeżenia umieszczone w ust. 3 i 4 art. 53 dotyczą jedynie tzw. kwoty bazowej w części socjalnej. W myśl art. 53 ust. 3, emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadającej do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Przepisu ust. 3 nie stosuje się jednak wówczas, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez okres 30 – miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 marca 2009 r. (I UZP 7/08), jeżeli chodzi o wcześniejsze pobieranie emerytury, to uprawniony ma wyłącznie jedną możliwość, tj. ustalenia podstawy wymiaru emerytury w wysokości podstawy wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury (art. 21 ust. 2 pkt. 1 ustawy). Ustalając wzajemną relację art. 53 do art. 21 ustawy emerytalnej, stwierdzić trzeba, że struktura art. 53 wskazuje, że w ust. 1 i 2 stanowi on ogólną zasadę obliczania wysokości świadczenia, nie zajmując się sposobem ustalania podstawy jego wymiaru, albowiem ten regulowany jest artykułami od do 15 do 23 ustawy. Z kolei ust. 3 i ust. 4 art. 53 ustawy emerytalnej odnoszą się do sytuacji szczególnej, która została unormowana w art. 21 ustawy emerytalnej, tzn. dotyczą obliczania wysokości emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru pobieranej przez ubezpieczonego renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, albo podstawa wymiaru emerytury, do której wcześniej osoba ubezpieczona miała ustalone prawo w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury.

Wówczas zasady obliczania świadczenia ulegają istotnej zmianie. Jeżeli zatem ubezpieczony pobierał wcześniejszą emeryturę, to podstawa wymiaru emerytury nabywanej na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej obliczana jest zgodnie z jej art. 21 ust. 2 pkt. 1 w związku z art. 21 ust. 1 pkt. 1. To z kolei prowadzi do wniosku, że art. 53 ust. 3 i 4 dotyczą wyłącznie zasad obliczania tzw. części socjalnej. Również sformułowanie, że „emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru” prowadzi do podobnego wniosku. W części stażowej czynności rachunkowych się bowiem nie dokonuje, albowiem tę stanowią odpowiednie do posiadanych okresów składkowych i nieskładkowych procenty zwaloryzowanej podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że i Trybunał Konstytucyjny, orzekając w wyroku z dnia 24 kwietnia 2006 r., (P 9/05), że art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyraził w uzasadnieniu pogląd, że przepisy te różnicują uprawnienia ubezpieczonych w zakresie wysokości pobieranej emerytury (w tzw. części socjalnej) - w zależności od tego, czy po nabyciu uprawnień do renty (emerytury), której podstawę wymiaru osoby te wskazały do obliczenia przyznawanej emerytury - świadczeniobiorca podlegał ubezpieczeniu. Tylko bowiem w takim przypadku 24% kwoty bazowej, tj. część socjalną, oblicza się od aktualnej kwoty bazowej. Natomiast część emerytury należną za okresy składkowe i nieskładkowe oblicza się od waloryzowanej podstawy wymiaru ustalonej

uprzednio z zastosowaniem kwoty bazowej ostatnio przyjętej do obliczenia poprzednio przyznanego świadczenia. Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 8 maja 2008 r., (I UZP 1/08), albowiem wskazał, że art. 53 ust. 3 dotyczy przyjmowania do obliczeń określonej kwoty bazowej w zakresie części socjalnej emerytury. Przepis art. 53 ust. 4 wyłącza w pierwszym rzędzie zastosowanie przewidzianej art. 53 ust. 3 reguły dotyczącej kwoty bazowej w przypadku, kiedy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia (wcześniejszej emerytury) podlegał co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Konsekwencją uznania, że art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej odnosi się wyłącznie do obliczenia tzw. części socjalnej emerytury, tj. zastosowania w tym przypadku poprzedniej kwoty bazowej, jest zaś konieczność stwierdzenia, że przepis art. 53 ust. 4 wyłączający stosowanie art. 53 ust. 3 w stosunku do tych ubezpieczonych, którzy po nabyciu prawa do renty lub wcześniejszej emerytury podlegali ubezpieczeniu, co najmniej przez 30 miesięcy, dotyczy obliczania części socjalnej emerytury od kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, a nie stosowania tejże kwoty bazowej do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Emerytura nabywana na podstawie przepisu art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturę może być więc różnicowana w tzw. części socjalnej ze względu na fakt podlegania ubezpieczeniom przez co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do pierwotnego świadczenia. Nie stoi to na przeszkodzie ponownemu ustaleniu prawa do świadczenia, nie tylko przez doliczenie nowych okresów, ale również przez przeliczenie emerytury z zastosowaniem nowej kwoty bazowej, zarówno w części socjalnej, jak i stażowej, pod warunkiem spełnienia innych przesłanek, o których mowa w art. 110 ustawy emerytalnej, jeśli po nabyciu prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej ubezpieczenie jest kontynuowane. Podsumowując, w świetle przepisów ustawy emerytalnej konieczne wydaje się odróżnienie dwóch sytuacji, tj. obliczenia wysokości emerytury nabywanej na podstawie przepisu art. 27 ustawy przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturę i ponownego obliczenia wysokości emerytury nabytej z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Emeryturę nabywaną na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturę oblicza się bowiem według mechanizmu przedstawionego w art. 53 ustawy. Emerytura ta wynosi zatem 24% kwoty bazowej przyjętej do obliczenia poprzedniego świadczenia (który to składnik następnie się waloryzuje - art. 53 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 3 ustawy), bądź 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie składania wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy, jeżeli po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przez co najmniej 30 miesięcy - art. 53 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 53 ust. 4 w związku z art. 53 ust. 3 ustawy, oraz w obu przypadkach - za każdy rok okresów składkowych po 1,3%, a za każdy rok okresów nieskładkowych po 0,7% zwaloryzowanej podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt. 2 i 3 w związku z art. 21 ust. 2 pkt. 1 w związku z art. 21 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej). Przepisy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej nie dotyczą ponownego obliczania wysokości emerytury, wobec czego nie mogą stanowić *lex specialis* do art. 110 ustawy regulującego zasady, według których odbywa się ponowne obliczenie wysokości emerytury (prowadzące do przyjęcia kwoty bazowej z daty złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia również w jego części stażowej) nabytej na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej. Ponowne obliczenie wysokości emerytury wymaga bowiem uprzedniego nabycia prawa do tego świadczenia, ustalenia jego wysokości stosownie do treści przepisu art. 53 ustawy emerytalnej, a następnie złożenia przez ubezpieczonego odpowiedniego wniosku, wskazania do obliczenia świadczenia podstawy wymiaru składki przypadającej w całości lub w części po nabyciu prawa do emerytury z osiągnięciem powszechnego wieku i wykazania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru od poprzednio obliczonego, z wyjątkiem tego emeryta, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub gdy okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Jak wynika z przytoczonych przepisów i ich interpretacji, którą Sąd Okręgowy w całości podziela, w przypadku ubezpieczonego, który prawo do emerytury tzw. wcześniejszej uzyskał od dnia 6 sierpnia 2007 r., a kolejne świadczenie emerytalne uzyskał od dnia 1 czerwca 2014 r., nie było podstaw do zastosowania nowej kwoty w części stażowej,

natomiast z uwagi na podleganie przez ponad 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym, emerytalnym i rentowym po uzyskaniu pierwszego z wymienionych świadczeń należało zastosować nową kwotę bazową w części socjalnej, co organ rentowy uczynił w decyzji z dnia 15 lipca 2014 r. W decyzji tej Zakład Ubezpieczeń Społecznych skorygował także błędnie przyjęty na mocy decyzji wcześniejszej staż pracy ubezpieczonego, ostatecznie uwzględniając 37 lat i 8 dni okresów składkowych oraz 6 lat, 9 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych.

Żądanie ubezpieczonego nie znajduje zatem oparcia w obowiązujących przepisach prawa, dlatego też Sąd, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w związku z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 oraz z 2016 r. poz. 1667), zmienionego następnie rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016r. poz. 1668) i rozporządzeniem z dnia 20 września 2017 r. (Dz. U. poz. 1797), zasądając od odwołującego A. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę w wysokości 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. 2 wyroku).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.St.